

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: V.C.T., nar. ..., Ev. č. ..., st. přísl. Vietnamská socialistická republika, t. č.
 v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Tis u Blatna, *zastoupený ustanoveným*
zástupcem Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Praha, Sevastopolská 16, proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, pošt.schr.21/OAM, IČ 00007064, Nad štolou 3, 170 34
 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **1.6.2017 č.j. OAM-88/LE-**
LE05-LE05-PS-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci advokátu Mgr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byl žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „***zákon o azylu***“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a doba trvání zajištění byla stanovena do 16.9.2017.

Žalobce v žalobě tvrdil, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný totiž zjevně z velké části zopakoval vlastní vyhodnocení důvodnosti zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stejnou argumentací zdůvodnil i možnost využití zvláštních opatření, což je dle žalobce zjevně

nesmyslné a nepřijatelné. Žalobce poukázal na článek 15 preambulanční směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, podle něhož zajištění žadatele by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění. Tento princip se promítá v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvené v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle kterého ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření. Z logiky věci tak podle žalobce důvody umožňující zajištění v naprosté většině nejsou totožnými s důvody znemožňujícími využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu a žalovaný je povinen se vypořádat se všemi klíčovými prvky žalobcovy pobytové historie při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření. Žalobce při řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění vypověděl, že doufá v udělení azylu, a výslovně uvedl, že pokud nebude moci požádat v ČR o azyl, chce se co nejrychleji vrátit do Vietnamu. Je tedy podle žalobce zřejmé, že přinejmenším od zajištění a zahájení řízení o správním vyhoštění, což byla skutečnost, při níž byl žalobce konfrontován se skutečností reálné hrozby vyhoštění do Vietnamu, dospěl k závěru, že řízení o udělení mezinárodní ochrany pro něj má smysl a on má v úmyslu příslušnou žádost podat. Podle žalobce žalovaný zjednodušil předchozí pobytovou historii žalobce na území Schengenského prostoru. Ačkoliv žalobce dříve skutečně nelegálně pobýval na území Norska, kde mu bylo následně vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze opomenout, že žalobce z Norska vycestoval dobrovolně poté, co se přihlásil příslušným úřadům, vyjádřil zájem na dobrovolném návratu a plně s úřady spolupracoval, ačkoliv samozřejmě mohl požádat o mezinárodní ochranu na území Norska. Je tedy zřejmé, že pobytová historie žalobce svědčí o tom, že svoji žádost o mezinárodní ochranu sice přinejmenším sekundárně podal z důvodů zamezení realizace správního vyhoštění, avšak neexistují žádné důvody domnívat se, že by nehodlal bránit svoje povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu, neboť žalobce již během pobytu na území Norska prokázal, že je připraven spolupracovat s příslušnými orgány a že není jeho úmyslem za každou cenu mařit výkon příslušných rozhodnutí. Podle žalobce žalovaný účelově vybral ty prvky pobytové historie žalobce na území Schengenského prostoru a v ČR, které svědčí v jeho prospěch, ale opomněl ty skutečnosti, které tento jednoznačný pohled problematizují. Žalobce již v průběhu řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění uváděl informace svědčící o jeho přinejmenším eventuálním úmyslu podat žádost o mezinárodní ochranu, rovněž tak nelze přehlédnout, že v minulosti ukončil svůj nelegální pobyt na území Schengenského prostoru dobrovolně a plně spolupracoval s příslušnými orgány. Existují tedy důvody domnívat se, že žalobce je ve skutečnosti přesvědčen o smysluplnosti žádosti o mezinárodní ochranu, byť jen jako eventuality zvolené poté, co se mu nepodařilo vycestovat do Německa (i s ohledem na to, že jeho azylová žádost je sice možná opožděná či účelová, každopádně není *prima facie* – nedůvodná a jím uváděné náboženské a politické důvody žádosti nelze brát na lehkou váhu).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že důvodem k zajištění podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), byla skutečnost, že žalobce dne 25.5.2017 při kontrole totožnosti jako spolucestující v osobním automobilu na dálnici D8 ve směru do Německa nepředložil celníkům Celní správy ČR a následně ani hlídce OPKPE k prokázání své totožnosti žádný doklad. Proto byl eskortován na OPKPE. Zde uvedl svoji totožnost a v příslušných evidencích nebyl nalezen žádný záznam. V osobním vozidle, v němž

cizinec cestoval, však byl při prohlídce nalezen cestovní doklad Vietnamské socialistické republiky s platností do 7.9.2025, podle něhož byla zjištěna skutečná totožnost. Dalším šetřením bylo zjištěno, že žalobce je veden v Schengenském informačním systému jako osoba, které je zakázán vstup na území Schengenského prostoru, neboť je nežádoucí osobou nebo představuje bezpečnostní riziko, a to s platností od 28.8.2015 do 28.8.2018, přičemž zadávající zemí je Norsko. Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR a Schengenského prostoru neoprávněně bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu a v rozporu se zákazem vstupu na území Schengenského prostoru uloženým rozhodnutím norských orgánů. Proto byl žalobce zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců do realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že bude své povinnosti nadále nerespektovat a že bude mařit vyhoštění. Dne 29.5.2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. K námitce nedostatečného posouzení možností uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu žalovaný uvedl, že volba mírnějších opatření než zajištění je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žalobce na azylovém řízení. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel takové správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (viz rozsudek NSS ze dne 10.10.2016 č.j. 7Azs 185/2016-23). Žalovaný je toho názoru, že přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti ohledně pobytové historie žalobce, z nichž vycházel a které nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo zásadně do budoucna měnit. V případě žalobce tak nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Dle žalovaného žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat dříve. K tomuto dospěl správní orgán na základě skutečnosti, že žalobce přicestoval do ČR podle vlastních slov přes několik evropských zemí, přičemž přinejmenším na území Slovenska jako členského státu Evropské unie o mezinárodní ochranu nesporně požádat mohl. Požádal však teprve po zadržení policií, když mířil do Německa, po zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců a poté, co byly zahájeny kroky k jeho vyhoštění. Tedy učinil tak po určité době pobytu na území evropských států. Již v letech 2009-2015 podle svých slov pobýval ve Švédsku a v Norsku, ani tehdy o mezinárodní ochranu nepožádal. Během tohoto období se mohl dostavit na příslušný orgán a podat žádost o mezinárodní ochranu. Podal ji však teprve tehdy, když se stal výkon jeho vyhoštění díky zajištění reálným. Je zřejmé, že již v minulosti, vědomě a dlouhodobě v letech 2009-2015 právní řád členských Schengenského prostoru narušoval, když zde pobýval neoprávněně bez víza či jiného oprávnění k pobytu, kvůli čemuž mu byl uložen norskými orgány zákaz vstupu a pobytu na území Schengenského prostoru až do roku 2018. Z toho je zřejmé, že jeho jednání je zcela účelové.

Součástí správního spisu je rozhodnutí Policie České republiky (dále jen „**PČR**“), Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie OPKPE, ze dne 27.5.2017 č.j. KRPU-110349-22/ČJ-2017-040022, podle něhož byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. e) a § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. proto, že je cizinec evidován v informačním systému smluvních států. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl dne 25.5.2017 kontrolován orgány Celní správy ČR na dálnici D8 ve směru do Spolkové republiky Německo, jako spolucestující v osobním motorovém vozidle Honda Accord příslušné poznávací značky. Na výzvu hlídky k prokázání totožnosti nepředložil žádný doklad a následně policistům sdělil údaje, které dle lustrace

databázi cizinecké policie neprochází. Při následných úkonech při prohlídce vozidla, v němž žalobce byl kontrolován, byl nalezen pod sedadlem za spolujezdcem vietnamský cestovní pas s platností od 7.9.2015 do 7.9.2025 vystavený na jméno žalobce. Bylo zjištěno, že patří žalobci. Následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobce je evidován v evidenci Schengenského informačního systému jako osoba, které je zakázán vstup do Schengenského prostoru, neboť je nežádoucí nebo představuje bezpečnostní riziko, a to s účinností od 28.8.2015 do 28.8.2018, zadávající země Norské království. Tento zákaz vstupu na území Německa platí pro území všech členských států EU a smluvních států Schengenského prostoru včetně ČR.

Dne 27.5.2017 byl žalobce informován podle § 3a a § 3b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, o možnosti požádat o azyl. Dne 29.5.2017 žalobce požádal o udělení azylu s tím, že letěl z Vietnamu na Ukrajinu a překročil hranice z Ukrajiny na Slovensko, následně jel autem do ČR, kde byl zadržen. S cílem požádat o azyl v Evropě dal vše do zástavy a doufal, že dostane azyl. Je katolického vyznání, proto si ho mocenské orgány všimly a často s ním vyvolávaly hádky a vyhrožovaly uříznout mu ruce, jestli bude na sociálních sítích diskutovat o vietnamské komunistické politice. Když odjel, zanechal tam všechny nejdražší, aby se dostal z diktátorského komunistického režimu. V rámci poskytování údajů k žádosti o azyl dne 7.6.2017 žalobce uváděl, že dne 12.5.2017 odletěl z Hanoje přes Bangkok, následně Istanbul do Oděsy na Ukrajině, kde ho na letišti čekali a odvezli ho spolu s dalšími lidmi na hranice se Slovenskem. Následně šli pěšky přes hranice, kde přelezli plot. Potom ho dovezli do nějakého domu. Druhý den je odvezla na nějaké místo osobní auta a odjeli do ČR. Následně jeli do Německa, ale před hranicemi je zastavila PČR a zadrželi ho. Na území ČR vstoupil dne 25.5.2017. Od roku 2009-2015 byl ve Švédsku a Norsku a v roce 2015 se vrátil do Vietnamu. V Norsku požádal o dobrovolný návrat do Vietnamu a tak ho vrátili. Nikdy ne žádal o mezinárodní ochranu. Žádá o azyl, protože jeho manželka se synem žije u její matky. Žalobce jako nejmladší ze sourozenců postavil dům pro rodiče, pak ho musel prodat, aby zaplatil dluh. Jeho rodiče jsou už staří, otec 85 let, matka 81 let. Ve Vietnamu začal podnikat, otevřel si malé občerstvení, ale nešlo mu to, ale zadlužil se. Proto musel prodat dům a ještě dluží 30.000 \$, protože si půjčil od lichváře. Proto odjel a potřebuje zůstat v Evropě. Neměl na splácení dluhu a navíc se mu narodil syn, musí živit rodinu a splácet dluh, takže musel odjet vydělávat peníze. Rovněž měl problém proto, že je katolík a vláda na ně tlačila. Tlačila na něho, aby nekomplikoval politiku ve Vietnamu.

V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 7.6.2017 žalobce uvedl, že když se vrátil z Norska, zdržela ho policie a vyslechla ho. Vyptávali se, jestli není nějak nespokojený s nějakým politikem. Řekl jim, že ne a že byl v Evropě z ekonomických důvodů. Viděli, že je z chudé oblasti, kde jsou ekonomické těžkosti. Říkal jim, že to má sám těžké a musí navíc živit staré rodiče, tak ho nechali. Když se vrátil z Norska, tak mu policie zabavila pas a ten byl zlikvidován. O nový si normálně požádal a vydali mu ho. Při zařízení nového pasu potíže neměl. Neměl ani potíže při odjezdu z vlasti, či při hraniční kontrole, neboť převaděči mu zařídili celou cestu včetně víza. Jen při pasové kontrole se policistům zdálo podezřelé, že má pozvání na Ukrajinu, protože stejným způsobem cestovali stejným letem tři lidé, ale pak ho nechali odletět. Trestně stíhaný nikde nebyl, jenom v Norsku ho v roce 2013 zdržela na jeden a půl měsíce policie, ale pak ho propustili a řekli, že to bylo omylem. V roce 2006-2009 pracoval jako dělník na Taiwanu. Ve Švédsku a Norsku pracoval u svých krajanů. Když jel ze Švédska do Norska v roce 2011, chytla ho policie, tak podal pod

jiným jménem žádost o azyl v Norsku. Měl strach, že pokud by o něj požádal pravým jménem, vrátí ho do Vietnamu. Odvezli ho do Osla do uprchlického tábora, ale protože nebyl zadržen, odešel a potkal jednoho Vietnamce, který ho vzal k sobě domů. Dal mu pak práci. Ten krajan řekl, že už je tam čtyři roky taky načerno, v táboře nebyl. Žalobce uváděl, že o azyl nežádal, ale když ho policie kontrolovala, řekl, že chce azyl. Norsko opustil tak, že přišel na policii a řekl, že chce do Vietnamu z toho důvodu, že jeho matka byla nemocná. Není mu známo, z jakého důvodu mu byl uložen zákaz vstupu do Schengenského prostoru. V roce 2009 odjel z Vietnamu do Švédska, protože byl v ekonomické tísní, kdy musel živit celou rodinu, jel vydělávat peníze. Nyní je to stejný důvod. Problémy ve Vietnamu spočívaly v tom, že byl zadlužen a nemůže se vrátit, protože nemá peníze na vrácení dluhu, musel prodat dům a nemá kde bydlet. Musí živit rodinu, rodiče, má malé dítě. Kdyby neměl vážné důvody, neopustil by své malé dítě. Žalobce neodpověděl na dotaz, proč ve své žádosti a v rámci Poskytování údajů k žádosti uváděl jiné důvody odchodu z vlasti. K jeho tvrzení, že je katolík a že si ho ve Vietnamu všimaly mocenské orgány, uvedl, že ve Vietnamu klidně mohou někoho chytnout, odvést ho na policejní stanici a zbít ho. Sám nic takového nezažil, v této souvislosti osobně potíže neměl. Na Facebooku cca. před rokem publikoval komentář k nějakému článku od prezidenta Vietnamu, ke kterému dávalo komentáře hodně lidí. Žalobce k tomu uváděl, že to, co se uvádí v článku, není pravda. Článek byl o tom, že například Vietnamec může jít do 45 států bez víz, ale podle žalobce to není pravda, neboť jsou to samé chudé země, jako Laos, Kambodža nebo země v Africe, tak napsal, že to není pravda. Následoval další komentář, že jestli žalobce nechce zemřít, tak má mlčet. Kromě takových anonymních výhrůžek v rámci internetových diskusí žádné potíže neměl. Následně v pohovoru žalobce uvedl, že se chce vrátit do Vietnamu, neboť když ho tady nikdo nechápe, chtěl být azylant v Německu, ale když ho chytli tady, tak požádá tady. Uvedl, že jeho cílem je Německo, ale když ho chytli tady, musel požádat o azyl tady. Následně uvedl, že chce pokračovat v azylovém řízení v ČR, neboť se nechce vrátit do Vietnamu. Chce do Německa, ale teď je mu jedno, ve které zemi žádá o azyl. Žalobce výslovně uvedl, že jeho cílem je Německo, ale když tu byl zadržen, tak je jeho cílem být azylantem tady, aby pak mohl být v Německu. Při návratu se obává, že mu hrozí nebezpečí od lichváře, od kterého si půjčil na úrok 3%. Žalobce má za to, že když nezaplatí, nenechají ho žít. Jedná se o moc velkou částku. Kdyby se vrátil do Vietnamu, musel by žít úplně jinde a lichvářům se vyhnout. Žalobce má za to, že by se dobrovolně vrátil do Vietnamu asi tak za rok, neboť teď je pro něj ve Vietnamu opravdu horko. Při seznámení s podklady rozhodnutí žalobce uvedl, že situace lidských práv je ve Vietnamu hrozná, všechno se dá podplatit a všude je korupce.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný vycházel z protokolu o vyjádření žalobce ze dne 26.5.2017 podaného v rámci řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění, kde žalobce sdělil, že z Vietnamu odletěl 12.5.2007 na Ukrajinu, ale jeho cílem bylo Německo, konkrétně Berlín, kde si chtěl najít práci, protože ve Vietnamu žádnou neměl. Sdělil, že svůj pas schoval v autě, protože věděl, že je v ČR nelegálně. Od roku 2009 pobýval ve Švédsku a Norsku, a to od skončení platnosti jeho krátkodobého švédského víza až do roku 2015 nelegálně. Tehdy se v Norsku dobrovolně stavit na policii, že by se chtěl vrátit domů. Později ve Vietnamu zjistil, že má zákaz vstupu do Norska a i celého Schengenského prostoru. Ve Vietnamu má celou rodinu, tedy rodiče, manželku, dítě a šest sourozenců, v ČR ani jinde v Schengenském prostoru nemá žádné příbuzné ani jiné blízké osoby. V ČR ani v jiném státu nemá žádné vazby. Prohlásil, že mu v návratu do Vietnamu nebrání žádné překážky a že

nikdy nepožádal o mezinárodní ochranu. Žalovaný měl na základě zjištěných skutečností za prokázané, že žalobce byl zajištěn, neboť svým jednáním porušil právní předpisy ČR i EU, když svévolně neoprávněně pobýval v ČR a dalších státech Schengenského prostoru, na Slovensku, bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu a v rozporu se zákazem vstupu do Schengenského prostoru vloženým norskými orgány. Své zákonné povinnosti spojené s pobytem na území zcela ignoroval, a aby obešel uložený zákaz vstupu, využil služeb převaděčů a překročil hranici Schengenského prostoru nelegálně mimo hraniční přechod. Následně neoprávněně pokračoval do ČR a měl v úmyslu vstoupit na území Německa. Žalovaný tak dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat zákaz vstupu a pobytu na území Schengenského prostoru. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění či je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat dříve. K tomuto dospěl správní orgán na základě toho, že žalobce přicestoval do ČR podle vlastních slov přes několik evropských zemí, přičemž přinejmenším na Slovensku, jako členském státu EU, o mezinárodní ochranu nesporně požádat mohl. Požádal tak teprve po zadržení policií, když mířil do Německa, po svém zajištění a umístění do ZZC a poté, co byly zahájeny kroky pro jeho vyhoštění. Tedy teprve po určité době pobytu na území evropských států. Již v letech 2009-2015 pobýval podle vlastních slov ve státech Schengenského prostoru, ve Švédsku a Norsku, ani tehdy o mezinárodní ochranu nepožádal. Požádal teprve tehdy, když se výkon vyhoštění stal díky jeho zajištění reálným. Jeho jednání je tedy naprosto účelové a již v minulosti, a to vědomě a dlouhodobě v letech 2009-2015 právní řád členských států Schengenského prostoru narušoval, když zde pobýval neoprávněně a bez víza či jiného oprávnění k pobytu, kvůli čemuž mu byl norskými orgány uložen zákaz vstupu a pobytu na území Schengenského prostoru až do roku 2018. V průběhu správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců se vyjadřoval v tom smyslu, že mu v návratu do Vietnamu nic nebrání a do ČR přicestoval pouze s cílem odcestovat do Německa, kde si chtěl najít práci. V žádosti podané o pouhé dva dny později však již tvrdí, že je katolík, měl problémy se státními orgány a před komunistickým režimem uprchl. Je tedy evidentní, že jde o skutečnosti, které by mu musely být známy již před zajištěním, dokonce před odjezdem z Vietnamu, pokud by byly pravdivé, přesto o mezinárodní ochranu nepožádal a neuvedl toto ani do policejního protokolu. Z jeho jednání je patrné, že žádost je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění.

K ustanovení § 47 zákona o azylu žalovaný konstatoval, že je zřejmé, že žalobci skutečnosti, které ho vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byly známy již před zajištěním, tudíž z toho lze usoudit, že ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování nebo z vážné újmy nepocítuje a žádost podal pouze s cílem vyhnout se realizace vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Z postupu žalobce je tedy zřejmé, že aby se vyhnul vyhoštění a mohl setrvat na území Schengenského prostoru, byť nelegálně, využije jakékoliv možnosti, včetně nezákonného vstupu pomocí převaděčů či podání žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že cílem žalobce ve skutečnosti není ochrana před pronásledováním či vážnou újmu, když se jich ani neobává, nýbrž snaha vyhnout se zajištění a vyhoštění, aby mohl dále pokračovat do cílové země, Německa, čímž by opětovně narušoval právní řád ČR a EU, byl by jeho propuštěním ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce se porušení veřejného pořádku dopouštěl již v minulosti, když

zcela vědomě dlouhodobě nerespektoval povinnost vycestovat z území Schengenského prostoru a pobýval zde neoprávněně. Nyní se svým povinností spojeným s pobytem na území Schengenského prostoru zcela vědomě vyhýbal, když vstoupil na území neoprávněně a v rozporu s uloženým zákazem vstupu. Z těchto důvodů by uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo dle žalovaného účinné. O neúčinnosti svědčí i nejen soustavné nerespektování právního řádu a uložených povinností žalobci, ale také jeho zcela účelové jednání. V průběhu řízení o zajištění cizinec tvrdil, že v návratu do vlasti mu nic nebrání, ale po zajištění za účelem realizace vyhoštění se vycestování snaží zabránit podáním žádosti o mezinárodní ochranu a tvrdí, že by měl problémy s vietnamským komunistickým režimem kvůli náboženství a politice. Je zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné.

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nenavrlh do 5 dnů od podání žaloby nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*

Námítky žalobce směřovaly proti odůvodnění neuložení zvláštních opatření žalovaným. Soud předně zohlednil výklad, k němuž Nejvyšší správní soud přistoupil v rozsudku ze dne 28.2.2017, čj. 4Azs 9/2017-3 (dostupný na www.nssoud.cz)¹: „*Zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.). To odpovídá účelu tohoto institutu, kterým je zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní*

ochranu.“ Ve vztahu k ukládání zvláštních opatření pro případ důvodu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nemohl soud pominout ani následující závěry Nejvyššího správního soudu, obsažené v rozsudku ze dne 28.6.2017, čj. 1Azs 349/2016-48: „Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. [...] Při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.“

Soud shledal, že výše shrnuté odůvodnění žalovaného ohledně neúčinnosti zvláštních opatření má oporu ve skutkových okolnostech žalobcova případu. Žalobce evidentně nespolečupracoval se správními orgány (pobývání v Norsku nelegálně, zakrývání identity a nepředložení pasu) a současně zjevně je jeho žádost o mezinárodní ochranu podána účelově, když byla podána až po zajištění v ZZC v okamžiku, kdy reálně hrozila žalobci repatriace. Na daný případ proto podle názoru zdejšího soudu tak lze na daný případ plně aplikovat výše cit. závěry z rozsudku NSS ze dne 28.2.2017, čj. 4Azs 9/2017-31.

Soud dodává, že mezinárodní ochrana je udělována jen výjimečně a má specifický charakter, přičemž konstantní judikatura správních soudů je založena na tom, že oprávněný pobyt cizinců na území ČR je podřízen prvotně režimu zákona o pobytu cizinců, ať už jsou jeho mechanismy jakkoli složité.

Soud odkazuje na odpověď Nejvyššího správního soudu na obdobně formulovanou stížní námitku z již citovaného rozsudku pod čj. 4Azs 9/2017-31: „Stěžovatel namítá, že citovanému ustanovení zákona o azylu je třeba rozumět tak, že k zajištění cizince je možné přistoupit pouze v případě, kdy žadatel nemá k podání žádosti o mezinárodní ochranu jinou motivaci, než snahu vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo jiným uvedeným následkům. Tomuto výkladu však Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit. Nejvyšší správní soud v první řadě poukazuje na skutečnost, že při postupu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se neposuzuje důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu. [...] je nutno rozlišovat mezi pojmy “zjevně nedůvodná” žádost o mezinárodní ochranu a “účelová žádost” coby důvod pro zajištění cizince. Pro naplnění důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu totiž postačí pouze zjištění, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová. Na rozdíl od toho musí být pro naplnění podmínek § 16 odst. 1 písm. h) téhož zákona navíc prokázáno, že žadatel neuvedl žádné azylově relevantní důvody; žádost totiž může být účelová, přesto nemusí být zjevně nedůvodná.“

Lze shrnout, že žalovaný vycházel ze zjištěného skutkového stavu, zohlednil ty informace, které měl k dispozici, a přezkoumatelným způsobem posoudil, zda by nepostačovalo uložení zvláštních opatření. Odůvodnění bylo logicky konzistentní a dostačující.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Součástí žaloby byl návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Usnesením byl zástupcem ustanoven Mgr. Ing. Jakub Backa, advokát. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 10.5.2017) ve výši 3.100,-Kč/úkon, celkem tedy 6.200,-Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300,-Kč/úkon, celkem tedy 600,-Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění. Tato částka byla zvýšena o částku 1.428,-Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 4. srpna 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: M. K.